

Sygn. akt X GC 337/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko D. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powódki A. K. kwotę 3 000,00 zł (trzy tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 3 000 zł od dnia 21 października 2014 roku

- 708,09 zł od dnia 21 października 2014 roku do dnia 9 kwietnia 2015 roku,

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 717,00 złotych (siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 337/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 listopada 2014 roku powódka A. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego D. S. kwoty 3.708,09 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 października 2014 r. wraz z kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonała na rzecz pozwanego usługę transportową na podstawie zlecenia nr (...) za wynagrodzeniem ustalonym na kwotę 720,00 Euro netto, co przeliczeniu stanowiło kwotę 3.014,71 złotych. Podniosła, że mimo prawidłowego wystawienia faktury Vat i jej zaakceptowania przez poznanego uregulowanie należności określonej w pozwie nie nastąpiło. Kierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty nie przyniosło spodziewanego skutku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 15 stycznia 2015 r., Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, Wydział X Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował istnienie wiarygodności co do zasady i wysokości. Podniósł, że przedłożone zlecenie transportowe nie zostało podpisane przez pozwanego. Zdaniem pozwanego powódka zatem nie udowodniła, że działała na zlecenie strony pozwanej.

W piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2015 r. stanowiącym odpowiedź na sprzeciw powódka cofnęła powództwo w części tj. w kwocie 708,09 złotych i w tym zakresie zrzekła się roszczenia. Jednocześnie powódka podtrzymała powództwo w pozostałej części. Powódka wskazała, że pozwany dnia 9 kwietnia 2015 r. dokonał wpłaty na jej rachunek bankowy kwoty 708,09 złotych w tytule przelewu wskazując numer faktury Vat oraz zlecenia transportowego dołączonych do pozwu. W ocenie powódki powyższe – wbrew podnoszonym w sprzeciwie zarzutach – świadczy o uznaniu przez pozwanego żądania określonego w pozwie. Dalej powódka wskazała, że umowa między stronami została zawarta za pośrednictwem ogłoszenia zamieszczonego na internetowych giełdach transportowych. W treści zlecenia na wstępie Szczegółowych warunków Zlecenia znajdował się zapis „W przypadku braku pisemnej odpowiedzi po upływie 30 min od jego przesłania, zlecenie uznane zostaje za przyjęte do realizacji ze wszystkimi warunkami w nim zawartymi.”

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K. z siedzibą w N. wykonała usługę transportową na rzecz pozwanego D. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. S. z siedzibą w G.. Usługa została wykonana przez powódkę na podstawie zlecenia nr (...) zamieszczonego przez pozwanego na internetowej giełdzie transportowej.

Zlecenie obejmowało przewóz towaru na trasie międzynarodowej W. (Polska)-T. (Niemcy) za wynagrodzeniem ustalonym na kwotę 720 euro płatnym w terminie 55 dni.

W szczegółowych warunkach zlecenia wskazano, że w przypadku braku pisemnej odpowiedzi po upływie 30 min od jego przesłania, zlecenie uznane zostaje za przyjęte do realizacji ze wszystkimi warunkami w nim zawartymi. Podano, że warunkiem płatności stanowi dostarczenie kompletu oryginalnych dokumentów transportowych świadczących o wykonaniu usługi wraz z prawidłowo wypełniona faktura oraz kopią podpisanego zlecenia transportowego w terminie nie przekraczającym 14 dni od daty rozładunku. W pkt 15 Szczegółowych warunków zlecenia wskazano, że płatności będą rozliczane według tabeli NBP ogłoszonej w dniu załadunku, zaś w pkt 16 podano, że zleceniobiorca pozostaje upoważniony do wystawienia faktury Vat bez podpisu zleceniodawcy.

Dowód: wydruk z (...) powódki, k. 10,

wydruk z (...) pozwanego, k. 11,

wydruk z poczty elektronicznej powódki wraz z załącznikiem, k. 44-45,

zlecenie transportowe nr (...), k. 17-18.

Zlecenie transportowe zostało zrealizowane przez powódkę bez żadnych zastrzeżeń ze strony pozwanej. W związku z powyższym powódka wystawiła stronie pozwanej w dniu 20 sierpnia 2014r. fakturę Vat nr (...) opiewającą na kwotę 3.708,09 złotych z terminem płatności określonym na 55 dni od daty otrzymania faktury. Przedmiotowa faktura Vat wraz z kompletem dokumentów zostały wysłane do pozwanego listem poleconym i odebrane w dniu 26 sierpnia 2014 r. Korespondencja zawierająca wskazane dokumenty nie została zwrócona.

Dowód: dokumenty przewozowe, k. 14-15,

list przewozowy CMR, k. 13,

faktura VAT nr (...) z dnia 20.08.2014 r., k. 12,

dokument elektroniczny wygenerowany z systemu Poczty Polskiej S.A., k. 16.

Pismem z dnia 4 listopada 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty wynikającej z wystawionej faktury Vat. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi ze strony pozwanego.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 4.11.2014 r., k. 19,

dokument elektroniczny wygenerowany z systemu Poczty Polskiej S.A., k. 20.

Dnia 9 kwietnia 2015 r. pozwany dokonał przelewu na rachunek bankowy powódki kwoty 708,09 złotych w tytule wskazując „1 (...),ZL. (...)”.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego powódki, k. 43.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Mając na uwadze okoliczności dokonania kluczowych dla niniejszego postępowania przewozów towarów zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Konwencji międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 roku, które zgodnie z artykułem 1 ust. 1 niniejszej Konwencji stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Opisywany w pozwie przewóz odbył się na trasie międzynarodowej Polska – Niemcy, przy czym obydwaj kraje są sygnatariuszami Konwencji.

Do przewozów objętych zakresem zastosowania Konwencji mają zastosowanie subsydiarnie przepisy ustawy Prawo Przewozowe dnia 15 listopada 1984 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 915 t.j.) oraz ustawy Kodeks Cywilny. Zgodnie, bowiem z art. 1 ust. 3 Prawa Przewozowego, przepisy tej ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 90 Prawa przewozowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo przewozowe stosuje się przepisy Kodeksu Cywilnego. Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowił przepis art. 774 k.c. Zgodnie z jego brzmieniem przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy

Stwierdzenie zatem prawidłowego wykonania umowy przewozu obligowało pozwanego do uiszczenia powodowi należnego przewoźnego.

Wskazać należy, iż zarzuty pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie odnosiły się do sposobu wykonania transportu towarów przez stronę powodową, ani do wysokości obliczonego wynagrodzenia. Zastrzeżenia pozwanego dotyczyły braku wykazania zawarcia przez strony umowy przewozu.

W ocenie Sądu z powyższym nie sposób się zgodzić. Z przedłożonych przez powódkę dokumentów wynikało, że zostało przez nią przyjęte do realizacji zlecenie transportowe zamieszczone przez pozwanego na internetowej giełdzie transportowej. Następnie powódka wykazała, że otrzymała przedmiotowe zlecenie drogą mailową. Biorąc zaś pod uwagę zapis zamieszczony w pierwszej części „Warunków szczególnych zamówienia” i brak odesłania przez powódkę zlecenia, nie sposób uznać zarzuty pozwanego podnoszone w sprzeciwie za trafne. Sąd dokonując analizy zebranego

w sprawie materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego uznał, iż powódka wykazała i udowodniła słuszność swojego żądania zarówno, co do jego podstawy, jak i wysokości. Mimo, iż jak podnosi pozwany zlecenie transportowe nr (...) nie było opatrzone czyimkolwiek podpisem, to stwierdzić należy, iż zostało ono sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami i praktyką i poparte zawnioskowanymi przez powódkę dowodami. Na podstawie korespondencji mailowej strona powodowa przyjęła do realizacji zlecenie transportowe (co równało się w skutkach z zawarciem umowy przewozu), w sposób prawidłowy wykonała zlecony transport, wystawiła fakturę Vat opiewającą na kwotę stanowiącą wynagrodzenie za nie oraz wysłała pozwanemu wymagane dokumenty przesyłką poleconą na wskazany przez niego adres. Zważyć należy, że przesyłka ta została przez pozwanego odebrana, a dokumenty nie zostały zwrócone. Twierdzenie zatem pozwanego, iż że powódka nie wykazała zaistnienia określonych okoliczności tj. zawarcia umowy, doręczenia przedmiotowych dokumentów przewozowych z faktura Vat i w konsekwencji istnienia i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem uznać należało za chybione i nie znajdujące potwierdzenia w przedłożonych dokumentach i w dokonanych na ich podstawie przez Sąd ustaleniach.

Dodatkowo zgodnie z przepisem art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może te fakty uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). W myśl zaś art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W kontekście powyższego zauważyć należy, iż pozwany przemilczał twierdzenia powódki odnoszące się do sposobu wykonania przez nią usługi transportowej. Bierność pozwanego w tym zakresie spowodowała, że Sąd uznał te fakty za przyznane, tym bardziej iż w niniejszej sprawie został złożony sprzeciw, w którym pozwany miał prawo i obowiązek przedstawienia pełnej swojej argumentacji, twierdzeń i dowodów na ich poparcie.

W tym miejscu należy wskazać, iż w dniu 9 kwietnia 2015 r. pozwany dokonał wpłaty na rachunek bankowy powódki, co skutkowało złożeniem przez pełnomocnika strony powodowej oświadczenia o cofnięciu roszczenia w tym zakresie. Fakt uiszczenia przez pozwanego części z należności głównej stanowi o uznaniu przez niego roszczenia zgłoszonego w pozwie zarówno co do zasady, jak i wysokości. W niniejszej sprawie pozwany dokonując przelewu środków pieniężnych w tytule operacji wskazał fakturę Vat nr (...) oraz numer zlecenia transportowego (...). Jednocześnie zaznaczył, że wpłata stanowi pierwszą część. Przesądza to o uznaniu przez niego zasadności roszczenia głównego. Oczywiście zatem pozostaje konstatacja, że pozwany zaakceptował treść przedmiotowej faktury w całości. Wszelkie zaś zarzuty w zakresie braku zawarcia umowy przewozu, czy wymagalności roszczenia zostały wykreowane jedynie na potrzeby prowadzonego postępowania sądowego.

Sąd uznał zatem, że powódka wykazała i udowodniła słuszność swojego żądania zarówno, co do jego podstawy, jak i wysokości. Zauważyć przy tym należy, iż pozwany nie przedłożył żadnego skutecznego dowodu pozwalającego na obalenie stanowiska powódki. Sąd wskazuje, że brak jakiegokolwiek reakcji pozwanego na kierowane do niego wezwania do zapłaty a także dokonana wpłata potwierdzają przyjęte w sprawie stanowisko.

Podkreślenia wymaga też fakt, iż pozwany mimo wezwania celem przesłuchania w charakterze strony nie stawiał się na posiedzenie Sądu przez co zaniechał ustosunkowania się do całokształtu sprawy.

Tym samym Sąd przyjął stan rzeczy przedstawiony w powyższych ustaleniach faktycznych.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż transport międzynarodowy zlecony powódce przez pozwanego został przez nią wykonany w sposób prawidłowy i bez zastrzeżeń, co do jakości świadczonej usługi. Fakt zrealizowania zlecenia transportowego przez powódkę upoważniał ją do wystawienia faktury Vat nr (...) na łączną kwotę 3.798,09 złotych z uzgodnionym przez strony 55-dniowym terminem płatności od dnia otrzymania faktury. Nadto wskazane w zleceniu transportowym dodatkowe zastrzeżenia odnoszące się do warunków płatności wynagrodzenia tj. prawidłowego wystawienia faktury Vat i dostarczenia CMR oraz pozostałych dokumentów przewozowych, także zostały przez powódkę zrealizowane.

Na uwzględnienie zasługiwało również powództwo w zakresie odsetek, które przysługiwały powódce zgodnie z treścią art. 481 k.c. Za podstawę do obliczania terminu zapłaty Sąd przyjął wskazany w treści zlecenia okres 55 dni od daty doręczenia dokumentów pozwanemu. Uwadze Sądu nie umknęło również wykazanie przez powódkę faktu doręczenia pozwanemu dokumentów z dniem 26 sierpnia 2014 r. Zdaniem Sądu w tych okolicznościach przyjęty przez powódkę termin początkowy naliczania odsetek był zasadny i zgodny z zapisami zamieszczonymi w zleceniu transportowym. odniesieniu do daty doręczenia. Nadto Sąd uwzględnił fakt dokonanej przez pozwanego wpłaty.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił nie budzące wątpliwości dokumenty przedstawione przez stronę powodową, a w szczególności: fakturę Vat, zlecenie transportowe, list przewozowy CMR, pozostałe dokumenty przewozowe, wezwanie do zapłaty, korespondencję mailową oraz dokumenty elektroniczne wygenerowane z systemu Poczty Polskiej S.A.. Na ich podstawie ustalony został stan faktyczny sprawy i wyjaśnione okoliczności realizacji zawartej przez strony umowy.

Mając na uwadze, że w ocenie Sądu częściową zapłatą dochodzonej należności pozwany uznał co do zasady istnienie roszczenia powódki, zbędne okazało się przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P. M. na okoliczność zawarcia umowy przewozu. Wskazana okoliczność została bowiem przez pozwanego potwierdzona poprzez dokonanie wpłaty na rachunek bankowy powódki. Przeprowadzenie zaś wskazanych dowodów prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania. Tym samym Sąd na rozprawie 27 sierpnia 2015 r. oddalił wnioski o przesłuchanie świadka oraz pominął dowody z przesłuchania stron.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w pkt. I sentencji wyroku z dnia 27 sierpnia 2015 r.

Jednocześnie w pkt II wyroku z dnia 27 sierpnia 2015 r. Sąd umorzył postępowanie w pozostałej części. U podstaw niniejszego orzeczenia legło cofnięcie powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia dokonane przez pełnomocnika powódki w piśmie procesowym dnia 12 czerwca 2015 r., z uwagi na dokonane przez pozwanego wpłaty kwoty o łącznej wysokości 708,09 złotych na rachunek bankowy powódki. Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 § 1 k.p.c.). Dotyczy to także pozwu cofniętego w części, co skutkuje umorzeniem postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Zważywszy na częściowe cofnięcie powództwa przez powódkę – taki sam zakres ma także umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, co znalazło odzwierciedlenie w pkt II wskazanego wyroku.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia pozostaje orzeczenie o kosztach. Zauważyć należy, iż postanowienie o umorzeniu postępowania pozostaje orzeczeniem kończącym postępowanie w instancji. Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym takim orzeczeniu. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. określa, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. W zakresie ustalania pojęcia strony „przegrywającej sprawę” wskazać należy, iż pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty (por. postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 1979 roku, I CZ 92/79, LEX nr 8188). Dołączony do akt sprawy wyciąg z rachunku bankowego powódki nie pozostawiały wątpliwości, iż dochodzona pozwem należność główna została w części zapłacona po dacie wniesienia pozwu. Pozwanego należało zatem uznać, za przegrywającego spór także w tej części. Niezbędne koszty powódki stanowiły kwotę 717,00 zł (600,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 100 zł – opłata sądowa od wniesionego pozwu). Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powódkę, niniejszą kwotę zasądzono od pozwanego, na jej rzecz, na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, § 6 pkt 3, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).